

(Հարունակէի)

Կ. ՊՈԼԻՍ, Ղալաբիա, Ճեղհիտխան. Թիւ. 1—

— Բացառություն չկուտ։
— Երբեք՝ չ։
— Սկսա՛ց, յարեց ժող Ֆոտոթոնը։
Իր քարզերէն մէկը առաւ եւ սա խօսեալքը զինքն իրան։
«Ի՞նչ վախեալ։ Բացառությունները չկա՛ն առաւում։»
Հասցէն դրաւ։
«Օր, աը Սօլմ, Սէնդ-Անտոէ-տէդ-Ան Վորդոյ»։
Եւ ապաստորին դառնալով.
— Նախ Տօմիւիք փողոց։
— Իւււ, դրա՛ւք։
— Յետոյ Սէնդ-Անտոէ-տէդ-Ան փողոցը ճիշդ անոր որուն գրուած է։ Պատասխանէ՛՛ն զեղբարե՛ս, պաղէ՛։
Ժոնն-Մարի վաղեցի,
Զորավար բազմոցին վրայ երկնցաւորն սկսեալ մտածել թէ ինչ կրնար ըլլալ սա խորհրդաբլր։ Բայց իր սրտին մէջ իր յոյս մը կը զգար, որուն մտածել անգամ չէր համարձակուր։
Երբ ինքն էր։ Ինչ ուրախութիւն։
Բայց կրնա՞ր պատահիլ, կրնա՞ր ըլլալ։
Յանկարծ դուռը բացուեցաւ եւ Ժանն-Մարի ներս մտաւ։ Այնքն րան կատարաւ էր ճիշդ իր սիրով հրամանին համաձայն եւ յաջողութեամբ։
(Շարունակելի)